

art. 27 ust. 2, art. 33, art. 36 ust. 4 akapit drugi i czwarty, art. 36 ust. 6 i 8, art. 36 ust. 9 akapit trzeci, art. 41 ust. 1 lit. d), e), i), k), n), p), q) i s), art. 41 ust. 6 lit. c), art. 41 ust. 9 zdanie drugie i trzecie, art. 41 ust. 10, art. 44 ust. 3, załącznik 1 pkt 1 lit. a) ust. 1 tiret drugie, trzecie, piąte i siódme, załącznik 1 pkt 1 lit. a) ust. 2, załącznik 1 pkt 1 lit. b), d), f), h), i) i j) oraz załącznik 1 pkt 2, a w każdym razie nie powiadomiła Komisji o przyjęciu przepisów koniecznych do transpozycji dyrektywy;

— nałożenie na Republikę Estonii, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy o dziennej stawce w wysokości 4 224 EUR, naliczanej od dnia ogłoszenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyroku w niniejszej sprawie;

— obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

(¹) Dz.U. L 211, s. 94.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-243/13)

(2013/C 189/23)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i S. Petrova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-607/10 Szwecja uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;

— nakazanie Szwecji zapłaty na rzecz Komisji, na konto „Środki własne Unii Europejskiej”, okresowej kary pieniężnej w wysokości 14 912 EUR dziennie za każdy dzień zaniechania podjęcia działań koniecznych do wykonania wyroku

Trybunału w sprawie C-607/10, począwszy od dnia orzeczenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku w sprawie C-607/10;

— nakazanie Szwecji zapłaty na rzecz Komisji, na to samo konto, ryczałtu w wysokości 4 893 EUR dziennie za każdy dzień zaniechania podjęcia działań koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-607/10, począwszy od dnia orzeczenia tamtego wyroku do dnia orzeczenia wyroku w niniejszej sprawie lub, jeśli ta data jest wcześniejsza, do dnia, gdy działania konieczne do wykonania wyroku w sprawie C-607/10 zostaną podjęte;

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swoim wyroku z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-607/10 Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji Trybunał stwierdził, że „1. Nie podejmując niezbędnych środków w celu zagwarantowania, że właściwe władze zapewnią, poprzez udzielenie pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (wersja ujednolicona) lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie warunków oraz, jeśli to konieczne, przez ich uaktualnienie, aby wszystkie istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10, 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, z zastrzeżeniem innych szczególnych przepisów prawa Unii, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy”.

Królestwo Szwecji dotychczas nie przyjęło środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-607/10. Z tego względu Komisja wniosła niniejszą skargę zgodnie z art. 260 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i domaga się nałożenia na Królestwo Szwecji sankcji ekonomicznych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland w dniu 30 kwietnia 2013 r. — Ewaen Fred Ogieriakhi przeciwko Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, An Post

(Sprawa C-244/13)

(2013/C 189/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ewaen Fred Ogiariakhi

Strona pozwana: Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, An Post

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można stwierdzić, że współmałżonek obywatela UE, który w przedmiotowym czasie sam nie był obywatelem państwa członkowskiego legalnie zamieszkiwał z obywatelem Unii w przyjmującym państwie członkowskim przez nieprzerwany okres pięciu lat w rozumieniu art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾, w okolicznościach, kiedy para zawarła związek małżeński w maju 1999 r., kiedy prawo pobytu zostało przyznane w październiku 1999 r., kiedy najpóźniej na początku 2002 r. strony zdecydowały się zamieszkać oddzielnie i kiedy obydwójce współmałżonkowie zaczęli mieszkać z całkowicie innymi partnerami pod koniec 2002 r.?
- 2) Jeżeli odpowiedź udzielona na pytanie 1 jest twierdząca i mając na uwadze, że obywatel państwa trzeciego, który twierdzi, iż posiada prawo stałego pobytu zgodnie z art. 16 ust. 2 w oparciu o pięcioletni nieprzerwany pobyt przed kwietniem 2006 r. musi również wykazać, że jego pobyt był zgodny, między innymi, z wymogami art. 10 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68⁽²⁾, to czy fakt, że podczas trwania tego domniemanego pięcioletniego okresu obywatel UE opuścił miejsce zamieszkania małżonków, a obywatel państwa trzeciego zaczął następnie zamieszkiwać z inną osobą w nowym gospodarstwie rodzinnym, które nie było mu zapewnione czy udostępnione przez będącego obywatelem UE (niegdysiejszego) współmałżonka oznacza, że wymogi art. 10 ust. 3 rozporządzenia 1612/18 nie zostały tym samym spełnione?
- 3) Jeżeli odpowiedź udzielona na Pytanie 1 jest twierdząca, a odpowiedź udzielona na pytanie 2 jest przecząca, to — do celów oceny czy państwo członkowskie dokonało nieprawidłowej transpozycji lub też w jakiś inny sposób nie zastosowało prawidłowo wymogów art. 16 ust. 2 dyrektywy — czy fakt, iż sąd krajowy przed którym toczy się powództwo o odszkodowanie za naruszenie prawa Unii uznał za konieczne wystąpienie z odesłaniem prejudycjalnym w kwestii merytorycznej uprawnień powoda do posiadania prawa stałego pobytu jest sam w sobie czynnikiem, jaki sąd ten powinien wziąć pod uwagę przy ustalaniu czy miało miejsce oczywiste naruszenie prawa Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Pau (Francja) w dniu 6 maja 2013 r. — Khaled Boudjlida przeciwko Préfet des Pyrénées-Atlantiques

(Sprawa C-249/13)

(2013/C 189/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif de Pau

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Khaled Boudjlida

Strona pozwana: Préfet des Pyrénées-Atlantiques

Pytania prejudycjalne

- 1) Jaka jest treść prawa do bycia wysłuchanym zdefiniowanego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do nielegalnie przebywającego cudzoziemca będącego obywatelem państwa trzeciego, wobec którego powinna zostać wydana decyzja o powrocie? W szczególności, czy prawo to obejmuje prawo do tego, by cudzoziemcowi dano możliwość przeanalizowania ogółu zarzucanych mu elementów odnośnie do jego prawa pobytu, prawo do wyrażenia — ustnie lub na piśmie — stanowiska z wystarczającym czasem do namysłu oraz prawo skorzystania z pomocy wybranego przez siebie doradcy?
- 2) Czy ze względu na cel interesu ogólnego polityki powrotów przedstawiony w (ww.) dyrektywie z dnia 16 grudnia 2008 r.⁽¹⁾ należy w stosownym przypadku tę treść zmienić lub ograniczyć?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej, jakie zmiany należy dopuścić i według jakich kryteriów należy je określić?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98)

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii

(Sprawa C-253/13)

(2013/C 189/26)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Heller, O. Beynet, P. Mihaylova)

Strona pozwana: Republika Bułgarii